

БАБА ТОНКА

Въ нашето освободително движение от турското робство съз вземали участие и много героични жени, които съз помагали на бунтовниците. Една от тия жени е баба Тонка Тиховица — Обретенова.

Тази жена, майка на пет момчета, и две момичета, се е родила въ село Червенъ, русенско, на 1806 година, като единствена дъщеря на богати овчари.

Спокойно и честито си живѣло нейното добро и честито семейство до паметната 1868 година, когато Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа образуваха чета от 124 юнаци и минали въ България да се бият съ турците. Въ тая чета влѣзли и двама отъ синовете на баба Тонка, Ангелъ и Петъръ. Старата майка е вече знаела за подетата народна борба, започната отъ Раковски, който често е билъ гостъ на нейната кѫща. Тя скоро дала две жертви: единиятъ синъ Петъръ билъ убитъ въ боеветъ около с. Кръвеникъ, севлиевско, а другиятъ, Ангелъ, билъ заточенъ въ Диарбекиръ.

Това потресло нещастната майка, но скоро се съзвезда. Тя знаела, че великото дѣло, на което се посветили нейните момчи — левенти, иска жертви. А когато въ 1869 година изгубила и мѫжа си, родолюбивата българка се отда-

Никола Никитовъ

*
— Деца, знае ли нѣкой отъ васъ да ми каже единъ големъ човѣкъ отъ историята?
— Азъ ще кажа, господинъ учителю!
— Добре, кажи!
— Голиятъ.

*
Учителятъ обяснява разни въпроси и най-после запитва единъ отъ учениците:
— Каки ми какво нѣщо е вѣтъръ?
— Вѣтърътъ е въздухъ, който много бѣрза...

НА ЛОВЪ ЗА МЕЧКИ

Слънцето бѣше огрѣло. Напичаше крушитъ и течеше въ малката стаичка като златна чешма. Иванчо спѣше дѣлбокъ сънъ и сънуващие мечки. Върви по една пѣтничка, а мечките следятъ него. Иска да залича, но краката му не мѣрдатъ, стоятъ като приковани. И тѣкмо когато една мечка отваря уста да го гълтне, Иванчо писва, като закланѣ и се пробужда. Отваря очи, окъпана въ гореща потъ, и си отдѣхва. Прозявя се два пѣти, оглежда стаята — нѣма никой. Очитъ му падатъ на пушката, която дѣдо Колю е окачилъ на единъ пиронъ да чака зимата. Сърдцето му заиграва отвѣтре като моторче.

— Чакай да се науча да стрелямъ, че да не ме е страхъ, защото все мечки сънувамъ!

И Иванчо припна босъ, обуши панталонитъ, закопча ги, подложи едно столче, стѣпи на него и откачи пушката. Отвори я — празна. Щракна веднѣжъ, два пѣти. Очитъ му

свѣтнаха отъ радостъ. Намѣтна я като ловецъ. Отвори вратата тихо. Въ двора нѣмаше никой. Премина го бѣрзо и излѣзе на улицата. Повървъ малко и спрѣ до портичката на Динчови. Навре глава и извика:

— Динчоо! Динчо бе!
— Шо, Иванчо! — обади се Динчо.

— Бѣрзо ела да ти кажа нѣщо, ама тичай!

— Не мога! — отвѣрна Динчо, сякашъ бѣха наливани съ червено вино.

— Защо!

— Защото съмъ заключенъ въ кочината при прасето, дето кѣпя кокошкитъ на бунара.

Иванчо открѣхна вратната. Приближи се до капналата кѣщурка, извади желѣзния шипъ отъ бравата, бутна вратните и то се отвори.

Очитъ на Динчо свѣтнаха като видъ пушката.

— Дай да грѣмна веднажъ! — извика той.

— Чакай, пшѣтъ, не викай, ела въ нашата градина при

„Славей-чѣ“, нашъ вестникъ
драгъ, ти от-но-во си при
насъ, тазъ го-ди-на ни-б пакъ
ще да чу-емъ тво-я гласъ.
ла ла, ла ла от-но-во ще чу-емъ тво-я гласъ, тво-я гласъ.

Муз. и текстъ отъ

Лука Тодоровъ.

„Славейчѣ“, нашъ вестникъ
драгъ, ти отново си при насъ,
тазъ година ние пакъ
ще да чуемъ твоя гласъ.
ла, ла, ла, ла —
Ти носишъ отбрани четива.
Лука Тодоровъ

ВЪЛКЪ И КОЗА

Басня отъ Левъ Н. Толстой

Гледа вълкътъ, че една ко-
за пасе по скалитѣ и че не мо-
же да се покатери при нея, та-
й каза:

— Да би слѣзла долу: тукъ
и мѣстото е по-равно, и тре-

ватъ е много по-сладка.

А козата му отврѣща:

— Не за това ме викашъ,
вълко, да слѣза: ти не за мо-
то ядене, а за твоето се гри-
жишъ.

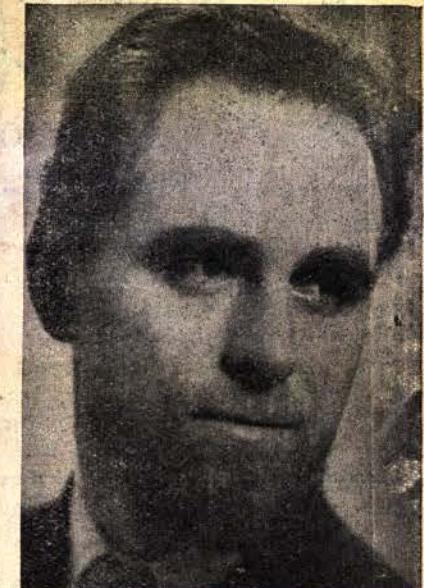

Снимка А. Антоновъ

Гроздоберачки отъ Кюстендилско

Яжте грозде! То е приятно като храна и незамѣнно като лѣкарство противъ всички болести!

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Никола Никитовъ

Роденъ е на 4 февруари 1898 година въ гр. Севлиево. Сега живѣе и работи въ София.

Никола Никитовъ пише предимно за малки. Написалъ е книги: „Другари“, разкази, „За кѣсче хлѣбъ“, разкази, „Апостоли на българското възраждане“, антология, „Късметъ“ пиеса, играна въ Народния театъръ, и „Бѣгълци“, пиеса, която сега се играе въ Народния театъръ. Сътрудникъ е на в. „Славейчѣ“ още отъ първия брой. Редактира е детското списание „Поточе“. Редакторъ е на библиотеките „Велики българи“ и „Бѣгълски царе“, въ които голѣма част отъ книгите сѫтъ отъ него.

Той е секретарь на дружеството на детските писатели отъ основаването му и до сега.

СТАРИЯТЪ Г҃ДУЛАРЬ

По мегдани, по сборове,
свири цѣлъ животъ навредъ,
Спя изъ чуждѣтъ дворове,
свиль глава до нѣкои плетъ.

Нѣмамъ кѫща, ни дечица,
нѣмамъ никого въ свѣта,
самъ съмъ като кукувица,
тѣй живѣя въ самота.

Моятъ покривъ е небето,
моятъ домъ е всѣки кѫтъ;
изъ гората, на полето,
въвъ селото и градътъ.

Старъ съмъ и безсиленъ доста,
но да прося ме е срамъ.
Съсъ г҃дудулицата прости,
хлѣба си изкарвамъ самъ.

Тя ми е другарка върна,
въвъ теглото — радостъта.
Съ нея мѣката си черна
разпилиявамъ по свѣта.

Славчо Ангеловъ

кочи вънъ. Отъ уплашенитѣ
му очи капѣха горещи сълзи.
Кѫде да върви? Динчо пицѣ-
ше и цѣлата улица треперѣ-
ше. Иванчо си плю на крака-
та и хвана нивитѣ, кѫдето
жнѣха майка му и дѣдо Колю.

Следъ два дни една каручка
откара Динчо въ болница-
та. Рѣждивото пиронче бѣ-
ше отворило страшна рана на
крака му.

По това време вече и Иван-
чо го нѣмаше у дома. Единъ
стражаръ съ гуменъ бичъ го
теглѣше за ухото срѣдъ го-
лѣмия градъ, понеже Иванчо
не искаше да върви.

Той денъ училищните звѣн-
чата сладко чуруликаха и съ-
бираща децата. Иванчо ги
гледаше съ горчива мѣка и
плачеше.

— Никога нѣма да играя съ
пушка, — викаше си той, —
право ми казваше дѣдо Колю,
но коя глава да слуша

А Динчо лежеше върху ед-
но меко легло въ болницата
съ кѣрзанъ кракъ и си мислѣ-
ше за читанката, която го
чакаше сега като сираче.

Григоръ Угаровъ